

Sygn. akt IV Pa 8/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Bury

Protokolant: Agnieszka Cukierda

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2022 r. w Rzeszowie

na rozprawie apelacyjnej

sprawy z powództwa [REDAKTED]

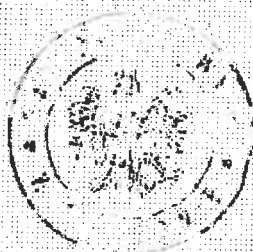
przeciwko Skarbowi Państwa - Izbie Administracji Skarbowej w Rzeszowie

o sprostowanie świadectwa służby

na skutek apelacji pozwanego Skarbu Państwa - Izby Administracji Skarbowej w Rzeszowie

od wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 6 grudnia 2021 r. sygn. akt IV P 200/21

oddala apelację.

A. Cukierda

UZASADNIENIE
DO WYROKU Z DNIA 7 MARCA 2022 ROKU

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2021 r. (IV P 200/21) Sąd Rejonowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Unbezpieczeń Społecznych, w sprawie z powództwa [REDAKCYJNA] przeciwko Skarbowi Państwa – Izbie Administracji Skarbowej w Rzeszowie, o sprostowanie świadectwa służby:

I. nakazał stronie pozwanej Skarbowi Państwa - Izbie Administracji Skarbowej w Rzeszowie sprostować świadectwo służby powódki [REDAKCYJNA] z dnia 10 lutego 2021 r. poprzez:

- wpisanie w pkt 3 świadectwa służby w miejsce słów: „W dniu przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy:

- 1) zajmowała stanowisko młodszy ekspert Służby Celno-Skarbowej
- 2) posiadała stopień służbowy - starszy rachmistrz”

następujących słów: „ W dniu zwolnienia ze służby:

- 1) zajmowała stanowisko młodszy ekspert Służby Celno-Skarbowej
- 2) posiadała stopień służbowy - starszy rachmistrz”.

- wpisanie w pkt 4 świadectwa służby w miejsce słów: „Stosunek służbowy ustał w wyniku przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy na podstawie art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1948 ze zm.)” następujących słów: „Stosunek służbowy ustał w wyniku zwolnienia ze służby w związku z reorganizacją jednostki organizacyjnej Krajowej Administracji Skarbowej na podstawie art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1948 ze zm.);

II. w pozostałym zakresie oddalił powództwo oraz

III. nie obciążył powódki kosztami zastępstwa procesowego w zakresie oddalonej części powództwa.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka [REDAKTED] była funkcjonariuszem Służby Celno-Skarbowej od 2004 r. i posiadała stopień służbowy starszego rachmistrza. Pismem z dnia 19 maja 2017 r. powódka otrzymała propozycję określającą warunki zatrudnienia w ramach korpusu służby cywilnej w Izbie Administracji Skarbowej w Rzeszowie. W następstwie jej otrzymania, zaproponowano jej zatrudnienie na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, na stanowisku Eksperta Skarbowego w Dziale Podatku Akcyzowego i Podatku od Gier w Izbie Administracji Skarbowej w Rzeszowie, z miejscem wykonywania pracy – Przemyśl, w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem zasadniczym wynoszącym [REDAKTED] kwoty bazowej dla członków korpusu służby cywilnej powiększonym o dodatek za wieloletnią pracę w służbie cywilnej. Nowe warunki zatrudnienia – po ich przyjęciu – miały obowiązywać powódkę od dnia 1 czerwca 2017 r. Powódka przyjęła zaproponowane jej warunki zatrudnienia.

Świadcstwo służby datowane na dzień 10 lutego 2021 r. powódka otrzymała w dniu 23 marca 2021 r.

Pismem z dnia 29 marca 2021 r. powódka zwróciła się o jego sprostowanie w zakresie pkt 3 i 4 tegoż świadectwa. Ponadto wniosła o wydanie świadectwa służby na wzorze określonym w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 5 kwietnia 2017 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy celnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 771).

W odpowiedzi na wniosek o sprostowanie świadectwa pracy pozwany poinformował powódkę, iż nie zasługuje on na uwzględnienie. Podał, iż świadectwo pracy zostało powódce wydane na podstawie znowelizowanego rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 16 lutego 2018 r. w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej, a w treści tego aktu wskazano zdarzenie w postaci przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy, które miało miejsce w przypadku powódki, w związku z przyjęciem propozycji pracy w 2017 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów.

Sąd I instancji zważył, że rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 16 lutego 2018 r. w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej (poz. 413) w § 6 przewiduje tryb wystąpienia do kierownika jednostki z żądaniem sprostowania świadectwa służby. Wprawdzie nie ma bezpośredniego przepisu wskazującego na możliwość dochodzenia sprostowania świadectwa służby przed sądem pracy, w razie odmowy uwzględnienia wniosku o jego sprostowanie przez kierownika danej jednostki organizacyjnej, znajdzie odpowiednie zastosowanie art. 97 § 2¹ KP umożliwiający pracownikowi dochodzenie sprostowania świadectwa pracy przed sądem.

Przechodząc do merytorycznej oceny żądania powódki, Sąd uznał, iż częściowo zasługiwało ono na uwzględnienie, a spór w niniejszej sprawie miał w istocie charakter sporu co do prawa. Bez wątpienia powódka – w związku z wdrożeniem reformy administracji skarbowej – otrzymała propozycję zatrudnienia na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony i przyjęła tę propozycję.

Odnosząc się do żądania w zakresie sprostowania świadectwa służby na wzorze określonym w rozporządzeniu Ministra Finansów z 5 kwietnia 2017 r. (poz. 771) Sąd Rejonowy zauważył, że ustawodawca dostosował wzór świadectwa służby poprzez wydanie rozporządzenia Ministra Finansów z 4 września 2020 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej (Dz.U. z 2020r., poz. 1585). W paragrafie 2 zawarta została norma przejściowa wskazująca, że do spraw w zakresie wydania, sprostowania świadectwa służby lub wydania jego odpisu rozpoczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia stosuje się przepisy rozporządzenia w brzmieniu nadanym rozporządzeniem zmieniającym. Mając na względzie powyższe, Sąd stwierdził brak podstaw do tego, aby wydać powódce świadectwo służby na nieobowiązującym wzorze, wbrew przepisom przejściowym. Konsekwencją tego stało się oddalenie dochodzonego przez nią roszczenia we wskazanym zakresie.

Sąd oddalił także roszczenie powódki w części dotyczącej uzupełnienia podstawy prawnej, w oparciu o którą doszło do zakończenia stosunku służby i nawiązania stosunku pracy. Z zapisów zawartych w świadectwie służby wynika w sposób oczywisty, że pozwany sporządził świadectwo służby, wpisując, że „stosunek służbowy ustał w wyniku przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy na podstawie art.

171 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1948 ze zm.)". Tymczasem powódka wniosła o jego sprostowanie poprzez wpisanie w pkt 4, że stosunek służbowy ustał w wyniku zwolnienia ze służby w związku z reorganizacją jednostki organizacyjnej Krajowej Administracji Skarbowej na podstawie art. 188 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej w związku z art. 171 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1948 ze zm.). Sąd nie podzielił zasadności tej części żądania. Przepis art. 171 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2021 r., poz. 422) stanowi, że w przypadku reorganizacji jednostki organizacyjnej KAS funkcjonariusza można przenieść na inne lub równorzędne stanowisko służbowe, odpowiadające jego kwalifikacjom, jeżeli nie jest możliwe pełnienie służby na dotychczasowym stanowisku. W myśl z kolei art. 188 cyt. ustawy, funkcjonariusz zwolniony ze służby albo którego stosunek służbowy wygasnął na podstawie art. 182 pkt 2, albo został wydany ze Służby Celno-Skarbowej na podstawie prawomocnego orzeczenia kary dyscyplinarnej, otrzymuje niezwłocznie świadectwo służby. Funkcjonariusz może żądać sprostowania świadectwa służby (ust. 2). Zdaniem Sądu, powołanie się przez pozwanego na przepis art. 171 ust. 1 pkt 2 przepisów wprowadzających KAS stanowi wystarczającą podstawę do stwierdzenia, że doszło do zwolnienia powódek ze służby w związku z reorganizacją jednostki organizacyjnej Krajowej Administracji Skarbowej, co prowadzi do wniosku, że brak było uzasadnienia dla powoływania dodatkowo art. 188 ust. 1 ustawy o KAS. Przepis tego artykułu dotyczy bowiem obowiązku wydania świadectwa służby funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby, a nie podstawy uzasadniającej zwolnienie ze służby (zob. także § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 16 lutego 2018 r. w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej (Dz.U. z 2021 r., poz. 659). W ocenie Sądu pozwany wskazał prawidłową podstawę prawną zwolnienia ze służby. W chwili przekształcenia stosunków służbowych żaden przepis ustawy o KAS bądź przepisów wprowadzających KAS nie przewidywał możliwości wydania byłym funkcjonariuszom, którzy przyjęli propozycję zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, świadectw służby. Powyższy stan został ostatecznie rozstrzygnięty przez judykaturę,

która nakazywała wydawanie świadectw służby na podstawie art. 188 ust. 1 ustawy o KAS stosowanego *per analogiam*.

Odnosząc się do istoty sprawy, Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że przekształcenie („ucywilnienie”) polega na jednoczesnym zakończeniu służby i rozpoczęciu stosunku pracy. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19 lutego 2020 r. (III PZP 7/19) wskazał, że nie ma wątpliwości, że po przekształceniu stosunek służbowy ustaje. Spór sprowadza się zatem do tego, czy do ustania stosunku służbowego doszło na podstawie przekształcenia w stosunek pracy, czy też zwolnienia ze służby, a zatem sformułowania odpowiedzi na pytanie czy przesłanka zwolnienia ze służby powinna być uwzględniona w świadectwie służby. Sąd I instancji podzielił argumentację zawartą w powołanej wyżej uchwale, w której podkreślono, że ustanie stosunku służbowego wynikające w istocie z uzgodnienia, że funkcjonariusz będzie zatrudniony jako pracownik, uzasadnia stwierdzenie, że dochodzi do zwolnienia go z dotychczasowej służby. Przekładając powyższe argumenty do okoliczności rozpoznawanej sprawy, należało uznać, że przekształcenie w rozumieniu art. 171 ust. 1 ustawy PWKAS jest w rzeczywistości, *de facto*, zwolnieniem ze służby w rozumieniu art. 188 ust. 1 ustawy o KAS. Sąd podzielił zatem roszczenie powódki w tej części, w której wskazywała, że przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy należy traktować jako zwolnienie ze służby.

Rozstrzygnięcie o kosztach zastępstwa procesowego strony pozwanej, w związku z oddaloną częścią żądań, Sąd wydał na podstawie art. 102 KPC.

Od powyższego wyroku apelację złożyła strona pozwana Izba Administracji Skarbowej w Rzeszowie, zaskarżając go w części, tj. w zakresie punktu I tiret 1, oraz punktu I tiret 2 pkt I wyroku.

Powyższemu orzeczeniu zarzucała:

- I. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 233 § 1 KPC poprzez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że powódka została zwolniona ze służby, podczas gdy okoliczność ta nie ma

oparcia w dowodach znajdujących się w aktach sprawy,

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1948 ze zm.) poprzez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy jest w istocie zwolnieniem ze służby, podczas gdy przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy oraz zwolnienie ze służby stanowią dwa odrębne sposoby ustania stosunku służby;
2. art. 188 ust. 2 ustawy o KAS poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w wyniku uznania za uzasadnione roszczenia powódki o sprostowanie świadectwa służby w zakresie punktu 3 i 4 polegające na zastąpieniu zwrotu „przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy” zwrotem „zwolnienie ze służby”, a tym samym, uwzględnienie w świadectwie służby fikcji prawnej, podczas gdy treść tych dokumentów odpowiada faktom, a zatem nie zachodzi konieczność ich sprostowania,
3. art. 179 i art. 180 ustawy o KAS poprzez ich pominięcie, a w konsekwencji nieuprawnione rozszerzenie katalogu przyczyn zwolnienia ze służby o przesłankę nawiązania stosunku pracy,
4. art. 276 ust. 2 ustawy o KAS poprzez pominięcie okoliczności, że zwolnienie ze służby może nastąpić wyłącznie w drodze wydania decyzji o zwolnieniu ze służby, a w konsekwencji uznanie, że powódka została zwolniona ze służby pomimo nieotrzymania takiej decyzji.

Wskazując na powyższe, pozwana wnosiła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Pozwana argumentowała, że twierdzenia uzasadniające sprostowanie świadectwa służby w zakresie punktów 3 i 4 Sąd oparł wyłącznie na wywodach zawartych w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2020 r. (III PZP 7/19), która

przesądzała jedynie o konieczności wydania świadectw służby funkcjonariuszom, którzy zostali „ucywilnieni” w wyniku reformy struktur skarbowych. Sąd Najwyższy nie zajmował się w ogóle kwestią wypełniania poszczególnych rubryk tych dokumentów, nie określił więc, jakie stwierdzenia powinny się w nich znaleźć. Ponadto Sąd I Instancji całkowicie pominął sentencję wskazanej uchwały, która wprost wskazuje na obowiązek wydania świadectwa służby funkcjonariuszowi Służby Celno-Skarbowej, którego stosunek służbowy uległ przekształceniu w stosunek pracy, a nie funkcjonariuszowi, który został zwolniony ze służby. Również w uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy, odpowiadając na pierwsze z pytań, które legło u podstaw jej wydania, stwierdza, że „funkcjonariusz Służby Celno-Skarbowej, którego stosunek służbowy uległ przekształceniu w stosunek pracy, otrzymuje świadectwo służby”. A zatem również tutaj posługuje się, w odniesieniu do przyczyny ustania stosunku służby, pojęciem „przekształcenia” stosunku służbowego w stosunek pracy. Niezależnie od powyższego należy zwrócić uwagę, że sama sentencja zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim nakazuje pozwanemu zmianę punktu 4 w świadectwa służby zawiera w sobie znaczną nieścisłość. Sąd nakazuje bowiem wpisanie, że „*Stosunek służbowy ustał w wyniku zwolnienia ze służby w związku z reorganizacją jednostki Krajowej Administracji Skarbowej na podstawie art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1948)*” podczas, gdy przedmiotowy przepis o ogóle nie reguluje przypadku zwolnienia ze służby, o czym świadczy jego literalne brzmienie.

W uzasadnieniu wyżej cytowanej uchwały Sąd Najwyższy wyjaśnia, że w przypadku tzw. „ucywilnienia” mamy do czynienia z przekształceniem stosunku służbowego w stosunek pracy w szczególnej sytuacji zmian w administracji celno-skarbowej na podstawie ustaw z 2016 r. Nie można więc przyjąć, że porównanie przez Sąd Najwyższy sytuacji ustania stosunku służby w wyniku tego swoistego przekształcenia, jakie występuje w przypadku „ucywilnienia” na podstawie PWKAS, do zwolnienia funkcjonariusza z dotychczasowej służby, należy utożsamiać ze zwolnieniem ze służby w rozumieniu ustawy o KAS. Porównanie to Sąd Najwyższy czyni wyłącznie na

potrzeby uzasadnienia uchwały, która rozstrzyga wyłącznie kwestię wydania świadectw służby „ucywilnionym” funkcjonariuszom.

Z wywodów Sądu Najwyższego przedstawionych w uzasadnieniu omawianej uchwały wynika *de facto*, że o zwolnieniu ze służby „ucywilnionego” funkcjonariusza można mówić jedynie w kontekście wygaśnięcia stosunku służbowego, co oznacza konieczność wydania takiej osobie świadectwa służby, podobnie, jak w przypadku funkcjonariusza, który propozycji nie przyjął, bądź też jej nie otrzymał (art. 170 ust. 1 pkt 1 i 2 PWKAS). Tym samym, wbrew twierdzeniom Sądu I instancji, Sąd Najwyższy nie stwierdza, że w przypadku otrzymania propozycji pracy, funkcjonariusz zostaje zwolniony ze służby, a jedynie, że wygaśnięcie jego stosunku służbowego, do którego dochodzi w wyniku przekształcenia tego stosunku w stosunek pracy, należy traktować jak zwolnienie ze służby na potrzeby wydania takiej osobie świadectwa służby w oparciu o art. 188 ust. 1 ustawy o KAS.

Wydając zaskarżone orzeczenie, Sąd I instancji, poprzestając jedynie na wykładni treści uchwały Sądu Najwyższego, pominął istotne okoliczności w sprawie, co, z kolei, miało bezpośredni wpływ na ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ponieważ powódki przyjęły propozycję zatrudnienia, ich stosunki służby przekształciły się w stosunek pracy, na co wskazuje literalne brzmienie art. 171 ust. 1 pkt 2 PWKAS. W konsekwencji, punkty 3 i 4 świadectwa służby odzwierciedlają wskazany stan prawny, co oznacza, że są w tym zakresie prawidłowe. Na potrzeby sporządzenia świadectwa pracy faktem jest „przekształcenie”, nie zaś „zwolnienie ze służby”.

W dalszym toku uzasadnienia apelacji, na potwierdzenie prezentowanej argumentacji, apelujący przytaczał orzecznictwo sądów powszechnych (Sądu Okręgowego w Zielonej Górze, Sądu Rejonowego w Suwałkach oraz Sądu Rejonowego w Białymstoku). Zdaniem pozwanego, w niniejszej sprawie Sąd I instancji pominął fakt, że wśród zgromadzonego materiału dowodowego brak jest decyzji o zwolnieniu powódki ze służby. Tymczasem w świetle regulacji zawartych w ustawie o KAS, zwolnienie ze służby musi być obligatoryjnie poprzedzone wydaniem decyzji w tym przedmiocie, co wynika z art. 276 ust. 2 tej ustawy, a także z art. 183 ustawy o KAS.

Przesłanki obligatoryjnego i fakultatywnego zwolnienia ze służby, którego dotyczy regulacja zawarta w art. 188 ust. 1 ustawy o KAS, zostały enumeratywnie wskazane odpowiednio w art. 179 i 180 tej ustawy. Tym samym, bezpodstawne jest twierdzenie, że w omawianej sytuacji mamy do czynienia ze zwolnieniem funkcjonariusza ze służby w rozumieniu ustawy o KAS (art. 179-180) skutkującym koniecznością wskazania tej właśnie podstawy ustania stosunku służby w świadectwie służby. Sąd Rejonowy w Rzeszowie, uznając, że powódka została zwolniona ze służby, rozszerzył w sposób nieuprawniony katalog przesłanek ujętych w tych przepisach o przesłankę nawiązania stosunku pracy.

Sąd I instancji dokonał także błędnej wykładni art. 171 ust. 1 pkt. 2 PWKAS, gdyż, wbrew literalnemu brzmieniu tego przepisu, uznał, że przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy jest zwolnieniem ze służby, podczas gdy w istocie są to dwa odrębne sposoby ustania stosunku służby.

Wyżej przedstawiona argumentacja uzasadnia, zdaniem pozwanej, także zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 188 ust. 2 ustawy o KAS. Sąd bowiem niewłaściwie zastosował powyższy przepis, gdyż w oparciu o tę regulację uznał za uzasadnione roszczenie powódek o sprostowanie świadectwa służby w zakresie punktu 3 i 4, polegające na zastąpieniu zwrotu „przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy” zwrotem „zwolnienie ze służby”. Nakazał więc wpisanie w świadectwie służby fikcji prawnej (elementów ocennych), w miejsce faktów odzwierciedlających rzeczywistość i zgodną z przepisami prawa podstawę prawną ustania stosunków służby.

W odpowiedzi na apelację powódka [REDAKOWANE] wniosła o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Powódka argumentowała, że wydany wyrok jest prawidłowy i odpowiada prawu, a apelacja pozwanej jest w zasadzie polemiką z wyrokiem Sądu Rejonowego i nie uwzględnia m.in. uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1.07.2019 r. (I OPS 1/19), uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19.02.2020 r. (III PZP7/19) i postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11.05.2021 r. (I PSKP 64/21), jak również wyroków sądów powszechnych nakazujących sprostowanie świadectwa służby oraz

wyroków przywracających do służby funkcjonariuszy Służby Celnej (po przekształceniu *ex lege* - przez 3 miesiące funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej) zwolnionych ze służby na skutek tzw. procesu przekształcenia stosunku służby w stosunek pracy (zwolnienia ze służby i nawiązania stosunku pracy - art. 165 ust 7 PWKAS w zw. z art. 171 ust 1 pkt 2 PWKAS). W środku zaskarżenia, strona pozwana po raz kolejny dowodzi, że proces przekształcenia stosunku służby w stosunek pracy jest jednolitym procesem, w wyniku którego nie dochodzi do zwolnienia funkcjonariusza ze służby. Pogląd ten jest błędny. Na mocy uchwały z dnia 19.02.2020 r. Sąd Najwyższy ocenił, że w ramach tzw. przekształcenia stosunku służby w stosunek pracy dochodzi do zwolnienia funkcjonariusza ze służby i nawiązania stosunku pracy. Absolutnie nie jest to proces jednolity, ponieważ są to dwa odrębne procesy powiązane ze sobą jedynie czasowo. Po wtóre, ustawodawca nie może przepisami prawa zadekretować nawiązania stosunku pracy.

Powódka, na poparcie swoich twierdzeń powoływała się na orzecznictwo sądów powszechnych: wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 2.9.2020 r. (VI P 88/20), wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z 10.12.2020 r. (V Pa 35/20), wyrok Sądu Rejonowego w Legnicy z 23.3.2021 r. (IV P 330/20), wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z 24.6.2021 r. (V Pa 47/21), wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z 28.5.2021 r. (IV P 867/20) i wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 7.10.2021 r. (VIII Pa 92/21). Zdaniem powódki, to ustawodawca uregulował w art. 174 ust. 10 ustawy o KAS, że przekształcenie stosunku służby w stosunek pracy oznacza zwolnienie ze służby. Dodatkowo, omawiane ustawodawstwo zawiera ewidentne luki w prawie, albowiem prawodawca nie może na funkcjonariusza formacji mundurowej Rzeczypospolitej Polskiej przerzucać odpowiedzialności za brak wydania decyzji administracyjnej o zwolnieniu go ze służby. W ocenie powódki, sędzia ma obowiązek stosowania Konstytucji i praw podstawowych Unii Europejskiej z racji ich bezpośredniego skutku. Dlatego optyka analiz zgodności z prawem wygaśnięcia stosunku służby i poszukiwania podstaw do przywrócenia do służby musi przebiegać przy uwzględnieniu fundamentalnych zasad Konstytucji. W całej sprawie można dostrzec oczywistą nierówność w traktowaniu sytuacji podobnych (zwolnionych funkcjonariuszy), a mianowicie sprawa ze skargi funkcjonariusza, którego stosunek

służbowy wygasnął na podstawie art. 170 ust. 1 pkt 1 ustawy PWKAS podlega właściwości sądów administracyjnych z tego powodu, że jest załatwiana poprzez wydanie decyzji, o jakiej mowa w art. 276 ust. 2 ww. ustawy i przy zastosowaniu kryteriów z art. 165 ust. 7 ww. ustawy (tak m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14.1.2020 r., I OSK 3399/18, Lex nr 2767738). Na podobnej zasadzie, pracownik, który otrzymał propozycję służby, otrzymuje decyzję administracyjną, od której przysługuje mu prawo złożenia odwołania, a następnie prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego (art. 169 ust. 4 PWKAS). Tylko i wyłącznie funkcjonariusz, któremu złożono propozycję pracy, nie otrzymuje decyzji administracyjnej i nie ma prawa złożenia na oznaczony akt (złożenie propozycji pracy powodującej zwolnienie ze służby - czynność cywilno-prawną o wiążących skutkach w sferze prawa administracyjnego) odwołania, a w dalszej kolejności skargi administracyjnej. Tymczasem sytuacja prawna funkcjonariusza, który został zwolniony przez niezłożenie propozycji służby, niczym się nie różni od sytuacji funkcjonariusza, który został zwolniony ze służby przez złożenie tzw. propozycji pracy. Brak wydania decyzji administracyjnej o zwolnieniu ze służby funkcjonariusza, który otrzymał tzw. propozycję pracy, należy traktować jako lukę w prawie, co nie może pozbawić go prawa do otrzymania świadectwa służby, w którym zostanie odnotowana rzeczywista przyczyna zwolnienia ze służby. Powódka nie zgodziła się z twierdzeniami pozwanej, że funkcjonariusz wyrażał zgodę na przekształcenie stosunku służby w stosunek pracy, albowiem nie miał na to żadnego wpływu. O zwolnieniu ze służby zadecydowała czynność Dyrektora IAS w Rzeszowie. Jeżeli funkcjonariusz nie miał żadnego wpływu na zwolnienie ze służby, to nie można twierdzić, że wyrażał zgodę na przekształcenie stosunku służby w stosunek pracy. Faktycznie funkcjonariusz zachował jedynie wpływ na nawiązanie stosunku pracy.

Końcowo powódka podawała, że prawodawca, w ramach art. 165 ust. 7 PWKAS w zw. z art. 171 ust. 1 pkt 2 PWKAS, podjął nieudolną próbę zastosowania konstrukcji tzw. automatycznego przekształcenia stosunku służby (stosunku administracyjno-prawnego) w stosunek pracy (stosunek cywilno-prawny), która zaprzecza całkowicie doktrynie i judykaturze dwóch odrębnych gałęzi prawa: prawa administracyjnego i prawa cywilnego, ponadto w sposób oczywisty narusza istotę gwarancji stosunku służby

opisaną w pragmatykach służbowych funkcjonariuszy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej Izby Administracji Skarbowej w Rzeszowie podlegała oddaleniu, albowiem wydany wyrok odpowiada prawu.

Poza sporem w sprawie było, że w wyniku wręczenia powódce propozycji pracy i jej przyjęcia doszło w konsekwencji do ustania stosunku służby (administracyjnoprawnego). Spór sprowadzał się natomiast do tego, czy do tego ustania stosunku służby doszło na podstawie przekształcenia (go) w stosunek pracy – jak twierdzi pozwana, czy też w wyniku zwolnienia ze służby – jak argumentuje powódka.

W ocenie Sądu Okręgowego, wniesiony środek odwoławczy nie mógł odnieść oczekiwanego skutku, albowiem Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny oraz dokonał jego oceny prawnej. Ustalenia te Sąd Okręgowy podziela, a zatem zbędne pozostaje ich szczegółowe powtarzanie (art. 387 § 2¹ KPC – por. wyroki SN: z 20 maja 2004 r., II CK 353/03 oraz z 27 kwietnia 2010 r., II PK 312/09). Ponadto w sprawie zachodzą podstawy apelacji, które Sąd II instancji bierze pod uwagę z urzędu.

Sąd Rejonowy wydał wyrok bez naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego.

Sąd odwoławczy wskazuje, iż prawidłowe rozstrzygnięcie każdej sprawy sądowej zależy od spełnienia przez sąd dwóch obowiązków procesowych: przeprowadzenia w sposób właściwy postępowania dowodowego i dokonania całościowej weryfikacji ujawnionych okoliczności (ustalenie stanu faktycznego i ocena dowodów). Treść orzeczenia sądu powinna również znajdować oparcie w przepisach prawa materialnego. Jednocześnie ustalenia faktyczne sądu powinny być poprzedzone wnikliwą oceną przeprowadzonych dowodów, zgodnie z regułami ich oceny określonymi w Kodeksie postępowania cywilnego.

W apelacji, jako pierwszy, przedstawiono zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 KPC, formułując go jednak w sposób lakoniczny i niedookreślony.

W tym miejscu należy zauważyć, że prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwie

ustalonej (uprzednio) podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia tego prawa wchodzi w grę jedynie wówczas, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 KPC. Zgodnie z powołanym przepisem, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Jedną z gwarancji rzetelnego procesu jest wynikająca z tej regulacji zasada swobodnej oceny dowodów, która zakłada nie tylko, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, ale także, że ocenie sądu podlega tylko taki materiał dowodowy, który został wprowadzony do postępowania w sposób legalny, zgodnie z przepisami procedury cywilnej (por. wyrok SN z 29 czerwca 2021 r., I NSNc 130/21).

Naruszenie powołanego przepisu może polegać na błędnym uznaniu, że przeprowadzony w sprawie dowód ma moc dowodową i jest wiarygodny albo że nie ma mocy dowodowej lub nie jest wiarygodny. Uchybienie tego rodzaju może być skutkiem nieuwzględnienia przez sąd, przy ocenie poszczególnych dowodów, zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego lub całokształtu zebranego materiału dowodowego, bądź też przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej. Dla skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 KPC konieczne jest zatem wskazanie przez apelującego, jakie konkretnie zasady lub przepisy naruszył sąd przy ocenie poszczególnych dowodów oraz jaki wpływ dane uchybienie miało na wynik sprawy. Kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów nie może natomiast polegać jedynie (jak czyni to apelujący) na zaprezentowaniu przez skarżącego ustalonej przez siebie, na podstawie własnej oceny dowodów, wersji stanu faktycznego i określenia, że ocena dokonana przez sąd jest „niewłaściwa” (por. wyrok SA w Lublinie z 5 października 2021 r., I AGa 58/21). Ocena wiarygodności i mocy dowodów, dokonywana na podstawie art. 233 KPC wyraża bowiem istotę sądzenia w części dotyczącej ustalenia faktów, to jest rozstrzygania spornych kwestii na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się z dowodami. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego myślenia wyrażającym

formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego będąco wyznacznikiem granic dopuszczalnych wniosków i stopnia prawdopodobieństwa ich przydatności w konkretnej sytuacji (por. wyrok SA w Lublinie z 18 października 2021 r., I ACa 789/20). Samo zatem przekonanie strony o tym, iż istnieje możliwość przyjęcia odmiennej oceny dowodów, nie jest wystarczające dla przyjęcia, że sąd naruszył przepis art. 233 § 1 KPC. W orzecznictwie nie budzi bowiem wątpliwości, że strona kwestionująca ocenę dowodów powinna wykazać, iż stoi ona w sprzeczności z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego. Jeżeli apelujący tego nie uczyni, to jego zarzut uznać należy jedynie za polemikę z ustaleniami sądu (por. wyrok SA w Lublinie z 9 czerwca 2016 r., III APa 6/16).

Nieuprawnione okazały się również, postawione w apelacji, zarzuty naruszenia prawa materialnego.

Na wstępie rozważań wskazać należy, że ustawą z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (KAS), w miejsce funkcjonujących administracji podatkowej, Służby Celnej i kontroli skarbowej została powołana Krajowa Administracja Skarbowa, podporządkowana ministrowi właściwemu do spraw finansów. Nowa struktura organizacyjna i zadania nałożone na organy KAS wymagały dostosowania dotychczasowego stanu zatrudnienia pracowników i funkcjonariuszy. Zgodnie z art. 165 ust. 3 ww. ustawy, pracownicy zatrudnieni w izbach celnych oraz urzędach kontroli skarbowej oraz funkcjonariusze celni pełniący służbę w izbach celnych stawali się z dniem 1 marca 2017 r. - z zastrzeżeniem art. 170 - pracownikami zatrudnionymi w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej albo funkcjonariuszami Służby Celno-Skarbowej pełniącymi służbę w jednostkach KAS, zachowując ciągłość pracy i służby. Użyte w tym przepisie określenie „odpowiednio” przyporządkowuje pracowników/funkcjonariuszy do określonych jednostek organizacyjnych jedynie na czas od dnia wejścia w życie ustawy o KAS do dnia złożenia i przyjęcia propozycji nowych warunków pracy/służby.

Z art. 165 ust. 7 w związku z art. 165 ust. 1, art. 170 ust. 1-3 PWKAS wynika, że ustawodawca wprowadził szczególną, nadzwyczajną podstawę ustawową o charakterze przejściowym, umożliwiającą „przekształcenie” stosunku służbowego funkcjonariusza

Służby Celno-Skarbowej w stosunek pracy, a pracownika – w stosunek służby przez przedstawienie mu w terminie do dnia 31 maja 2017 r. propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo nowe warunki pełnienia służby, jak też konstrukcję normatywną wygaśnięcia z mocy prawa stosunków służby i stosunków pracy. W ramach realizacji zmian strukturalnych, organizacyjnych i kadrowych ustawodawca nie wykluczył możliwości złożenia funkcjonariuszowi propozycji zatrudnienia w ramach stosunku pracy, a nie służby (art. 169 ust. 3 ustawy). Dodatkowo właściwym organom pozostawił prawo do niezłożenia pracownikom/funkcjonariuszom żadnej propozycji i określił materialnoprawny termin realizacji tego uprawnienia do dnia 31 maja 2017 r. (art. 170 ust. 1 i 2 ustawy). Propozycja zatrudnienia mieściła się w sferze władztwa służbowego (pracowniczego) i stanowiła etap realizacji ustawowego stanu faktycznego, którego dopełnieniem było oświadczenie funkcjonariusza (pracownika) o przyjęciu propozycji, odmowie jej przyjęcia albo niezłożenie oświadczenia. Organ – przedkładając propozycję – występował w charakterze pracodawcy. Propozycja taka zmierzała do przekształcenia istniejącego stosunku służbowego w stosunek pracy w służbie cywilnej albo zakończenia tego stosunku w drodze jego wygaśnięcia z mocy prawa (w razie odmowy przyjęcia propozycji). Dopiero propozycja wraz z dopełniającym ją elementem w postaci odpowiedniej reakcji funkcjonariusza tworzyła pełny stan faktyczny, który wywoływał skutki z mocy samego prawa („przekształcenie” stosunku służbowego/pracowniczego albo jego wygaśnięcie). Pisemna propozycja określająca nowe warunki zatrudnienia stawała się ofertą zawarcia stosunku pracy na podstawie umowy o pracę. Do tego, aby ten skutek nastąpił, konieczne było przyjęcie przez funkcjonariusza złożonej oferty. Umowa ta była zawarta tylko w sytuacji, gdy funkcjonariusz przyjmował propozycję. Nie ulegało zatem wątpliwości, że „przekształcenie” stosunku służbowego w stosunek pracy dochodziło do skutku za zgodną wolą stron.

Z adnotacji zawartych w świadectwie służby powódki wynika w sposób oczywisty, że pozwany sporządził świadectwa służby, wpisując, że „stosunek służbowy ustał w wyniku przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy”. Tymczasem powódka [REDAKTURA] wносиła o jego sprostowanie poprzez wpisanie, że stosunek służbowy ustał w wyniku „zwolnienia ze służby”.

administracyjnej, ani postanowienia, ani też innego aktu lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczących uprawnienia lub obowiązku wynikającego z przepisu prawa, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 1-4 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, lecz jest ofertą zawarcia nowego stosunku pracy na podstawie umowy o pracę. Aby powstał stosunek pracy, konieczne jest przyjęcie przez funkcjonariusza złożonej mu oferty pracy, co znajduje odbicie w art. 11 KP (nawiązanie stosunku pracy oraz ustalenie warunków pracy i płacy, bez względu na podstawę prawną tego stosunku, wymaga zgodnego oświadczenia woli pracodawcy i pracownika; jest to norma prawna, w której ustawodawca sformułował dwie uzupełniające się swobody postępowania stron negocjujących warunki i treść przyszłego stosunku pracy: swobodę wyboru podstawy zatrudnienia oraz swobodę kształtowania treści stosunku pracy (por. wyrok SN z dnia 22 sierpnia 2018 r., III PK 66/17). Zgoda funkcjonariusza na powyższe przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy jest warunkiem koniecznym, gdyż przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy powoduje pogorszenie sytuacji prawnej dotychczasowego funkcjonariusza (por. wyrok NSA z 22 października 2019 r., I OSK 596/19).

Podkreślenia wymaga zatem, że w sytuacji otrzymania przez funkcjonariusza propozycji zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, niezbędne było wyrażenie przezeń woli (zgody) na pracownicze zatrudnienie. Oznacza to, że funkcjonariusz miał zasadniczo wpływ tylko na powstanie nowego zatrudnienia, tj. na podstawie umowy o pracę. Nie miał zasadniczo wpływu na ustanie stosunku służbowego, który wygasł, gdyż było to wynikiem woli ustawodawcy. Uprawnione pozostaje zatem stwierdzenie, że stosunek służbowy nie istnieje (w dalszym ciągu), gdy funkcjonariusz przyjął propozycję pracowniczego zatrudnienia; z kolei powstanie tego pracowniczego zatrudnienia oznacza kontynuację pracy i uzyskiwania źródła dochodu.

Stosunek pracy powstaje z woli stron i na gruncie powołanych wyżej przepisów jest to warunek zakończenia (ustania) stosunku służbowego. Zawarcie umowy o pracę stanowiło *causa* zakończenia stosunku służbowego. Kierowana do funkcjonariusza propozycja zatrudnienia pracowniczego była działaniem w sferze prawa cywilnego (pracy). Można bowiem przyjąć, że zawierając umowę o pracę, strony stosunku służbowego jednocześnie przyjmują, iż ulega zakończeniu dotychczasowy

administracyjnoprawny stosunek służbowy funkcjonariusza. Oba bowiem nie mogą trwać równolegle. Nie jest to jednak „przekształcenie”, w którym nowy stosunek pracy zastępuje poprzedni, jak w odnowieniu z art. 506 KC, lecz sytuacja, w której poprzedni stosunek służby ulega zakończeniu i strony zawierają nowy (odrębny) stosunek prawny (stosunek pracy). Ta zmiana ma u podstaw ukształtowaną ustawą alternatywę, w której istnieje wybór między przyjęciem propozycji zatrudnienia na podstawie umowy o pracę a wygaśnięciem stosunku służbowego.

Zasadnicę argumentowała powódka [REDAKOWANE] ze w całej sprawie można dostrzec oczywistą nierówność w traktowaniu sytuacji podobnych (zwolnionych funkcjonariuszy), a mianowicie sprawa ze skargi funkcjonariusza, którego stosunek służbowy wygasnął na podstawie art. 170 ust. 1 pkt 1 ustawy PWKAS podlega właściwości sądów administracyjnych z tego powodu, że jest załatwiana poprzez wydanie decyzji, o jakiej mowa w art. 276 ust. 2 ww. ustawy i przy zastosowaniu kryteriów z art. 165 ust. 7 ww. ustawy (tak m.in. wyrok NSA z dnia 14.1.2020 r., I OSK 3399/18, Lex nr 2767738). Na podobnej zasadzie, pracownik, który otrzymał propozycję służby, otrzymuje decyzję administracyjną, od której przysługuje mu prawo złożenia odwołania, a następnie prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego (art. 169 ust. 4 PWKAS). Tylko i wyłącznie funkcjonariusz, któremu złożono propozycję pracy, nie otrzymuje decyzji administracyjnej i nie ma prawa złożenia na oznaczony akt (złożenie propozycji pracy powodującej zwolnienie ze służby - czynność cywilno-prawną o wiążących skutkach w sferze prawa administracyjnego) odwołania, a w dalszej kolejności skargi administracyjnej. Tymczasem sytuacja prawna funkcjonariusza, który został zwolniony przez niezłożenie propozycji służby, nieczym się nie różni od sytuacji funkcjonariusza, który został zwolniony ze służby przez złożenie tzw. propozycji pracy. Brak wydania decyzji administracyjnej o zwolnieniu ze służby funkcjonariusza, który otrzymał tzw. propozycję pracy, należy traktować jako lukę w prawie, co nie może pozbawić go prawa do otrzymania świadectwa służby, w którym zostanie odnotowana rzeczywista przyczyna zwolnienia ze służby. Powódka nie wyrażała zgody na przekształcenie stosunku służby w stosunek pracy, albowiem na to pierwsze nie miała żadnego wpływu (o zwolnieniu ze służby zadecydowała czynność Dyrektora IAS w Rzeszowie). Jeżeli funkcjonariusz nie miał żadnego wpływu na zwolnienie ze służby, to

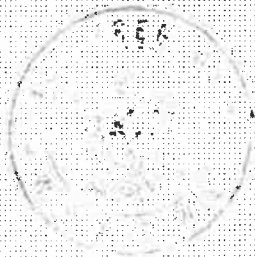
nie można twierdzić, że wyrażał zgodę na przekształcenie stosunku służby w stosunek pracy (faktycznie zachował jedynie wpływ na nawiązanie stosunku pracy).

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy skonstatował, że wydany wyrok jest prawidłowy i odpowiada prawu, a apelację strony pozwanej należało uznać za nieuprawnioną polemikę z zaskarżonym orzeczeniem. Reasumując, istnieje prawna odrębność podstaw zatrudnienia wynikających ze stosunku administracyjnoprawnego oraz stosunku pracy. Pracodawca nie może zadekretować mocą ustawy zmiany stosunku służbowego w stosunek pracy. Zawarcie umowy o pracę stanowi jednocześnie klauzulę zakończenia stosunku służbowego, jednakże brak decyzji organu nie oznacza, że ten stosunek nie ustaje, skoro funkcjonariusz przyjął propozycję zatrudnienia (nawiasem mówiąc, omawiane ustawodawstwo zawiera ewidentne luki w prawie, albowiem pracodawca nie może na funkcjonariusza formacji mundurowej Rzeczypospolitej Polskiej przerzucać odpowiedzialności za brak wydania decyzji administracyjnej o zwolnieniu go ze służby). W takiej konfiguracji zatrudnienie pracownicze staje się nowym okresem zatrudnienia, do którego zalicza się okres poprzedniej służby; tak ukształtowana ciągłość służby i pracy nie oznacza jednak, że nie ustał stosunek służbowy (por. wyroki Sądu Okręgowego: w Legnicy z 24 czerwca 2021 r., V Pa 47/21 oraz we Wrocławiu z 7 października 2021 r., VIII Pa 92/21).

Akceptacji dla powyższego poglądu można również poszukiwać w orzecznictwie sądów administracyjnych. Wynika z niego, że na pojęcie przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy składają się dwa odrębne, choć powiązane czasowo, zdarzenia prawne: wygaśnięcie stosunku służbowego funkcjonariusza oraz nawiązanie stosunku pracy. Charakter prawny każdego z tych zdarzeń wiąże się z odrębnymi sferami prawnymi: prawa administracyjnego oraz prawa cywilnego – prawa pracy (por. także: wyrok WSA w Poznaniu z 1 marca 2018 r., II SAB/Po 210/17 i wyrok WSA w Bydgoszczy z 4 września 2018 r., II SAB/Bd 16/18).

W świetle powyższego, Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, że w związku z przyjęciem przez powódkę propozycji zatrudnienia na podstawie umowy o pracę nie doszło do „przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy”, a do zwolnienia jej ze służby, co winno skutkować odpowiednim sprostowaniem świadectwa pracy.

W konsekwencji, Sąd oddalił apelację pozwanej, na podstawie art. 385 KPC i art. 382 KPC i art. 378 § 1 KPC.

data:

o

A. Chłiemie
2010.01.11